

delt fri proces, jfr. §§ 331 og 336. Retten kan bestemme, at også andre udgifter skal afholdes på denne måde.

Retten bør kun, når der er særlig anledning dertil, pålægge en part helt eller delvis at udrede sagsomkostninger.

§ 475. *Anke* sker ved meddelelse til underrettsdommeren. Ankefristen er 14 dage fra dommens afsigelse. Anke kan dog undtagelsesvis tillades af justitsministeren indtil et år efter dommens afsigelse.

Om sagens behandling i landsretten gælder tilsvarende regler som fastsat for underretsbehandlingen.

Anke til Højesteret kan kun ske, når justitsministeren *undtagelsesvis* tillader det. Andragende herom må fremsættes inden et år efter landsretsdommens afsigelse.

Anke har kun opsættende virkning, når det bestemmes af den ret, hvis afgørelse påankes, eller af den ret, til hvilken anke sker.

Ved 1. behandling fik lovforslaget en velvillig modtagelse af samtlige partiets ordførere. *Peter Jørgensen* (S) gav udtryk for glæde over den foreslåede bestemmelse i § 474, hvorefter der skal gælde samme regler med hensyn til sakærer og godtgørelse for udlæg til de beskikkede sagførere som i tilfælde, hvor der er meddelt fri proces.

Helga Pedersen (V) fandt det rigtigt, at den dømmende myndighed, som man ifølge grundloven skal anvende ved prøvelse af lovligheden af administrativ frihedsberøvelse, bliver de almindelige domstole og ikke specialdomstole, hvis behandlingsmåde a sagerne let vil nærme sig den administrative form, som man netop stræber efter at komme bort fra.

Aksel Larsen (DK) tilsluttede sig lovforslaget og erklærede, at det var et stort fremskridt, at der blev gennemført en lovgivning om administrativ frihedsberøvelse, en reform, som hans parti i en årrække i forfatningskommissionen havde talt for. Han fremførte en del indvendinger mod enkeltheder i lovforslaget og anmodede om, at udvalget undersøgte disse spørgsmål. Bl. a. ønskede han, at den i de enkelte særlove optagne bestemmelse om, at de pågældende skal underrettes om deres ret til at få deres sag for en domstol, også optoges i det nye kapitel i retsplejeloven, som han betragtede som hovedloven på dette område. Yderligere ønskede Aksel Larsen en klarere formulering af § 469, stk. 1, om hvem der på den indlagtes vegne kan begære sagen forelagt en domstol til prøvelse.